

Розділ перший

Майже шість років тому Трулі вперше побачила Джастіна Галлагера у всій красі — мрійливого, засмаглого, зеленоокого — і подумала: «*За цього хлопця я вийду заміж*». А тепер її наречений, від пояса голий, в одній червоній майці, менш за все нагадував її мрію.

Він був схожий на Вінні-Пуха...

Якби ведмедик Пух був брехливим, зрадливим негідником.

Прикриваючись долонею, щоб не бачити його оголене тіло, Трулі очікувала неминучого нападу смутку. Ось-ось вона відчує щось іще, окрім... запізнілого жалю від того, що змарнувала шість безцінних років життя на йолопа, котрого застукала з членом у роті якоїсь дівки, а він каже, *що це не те, що ти думаєш*.

Ось-ось... *ось-ось...*

— Слухай, *люба*, що б ти там не думала, ти помиляєшся. Джессіка займається вокалом. Я просто допомагав їй з репетицією. Повір мені.

Її рука опустилася, а за нею й щелепа відвисла. Адже це найгірше, найнедолугіше вибачення, яке вона мала нещастя почути.

— З пісюном наготові, Джастіне? Невже? Але ж це не сраний мікрофон!

Може, то її закам'янілий погляд так подіяв, але він ковтнув та, наче для захисту, прикрив свою принаду долонями.

— Та ми ж просто... відпрацьовували дихання. Скажи їй, Джесс.

Відпрацьовували дихання.

Господи.

Вона не знала, яка образа гірша: те, що він її зрадив, чи те, що щиросердно вважав її дурепою, яка повірить, ніби гарненька блондинка, що поспіхом одягається, заволоділа його членом в ім'я *музики*.

— Вибач, — доходячи до вхідних дверей, дівчина нишком зиркнула на Трулі. — Цей мудак сказав мені, що він вільний.

Авжеж, мудак.

Щойно двері з грюкотом зачинилися, Джастін, намагаючись заспокоїти Трулі, простягнув до неї руки — долоньями донизу, розчепірівши пальці.

— Люба, ну ж бо...

— *Не починай*. — Трулі зірвала зі спинки дивана плед, який сплела гачком для Джастіна на позаминуле Різдво, та кинула йому. Вона не хотіла навіть краєчком ока бачити його принаду.

— Зроби нам обом ласку, прикрийся.

Він накинув плед на плечі, наче плащ.

— Нічого такого, чого б ти не бачила раніше.

— І нічого такого, що я колись захочу побачити ще раз.

— Облиш, — заскиглив він, — не треба злитися на мене. У нас перерва, пам'ятаєш?

Перерва, на яку вона погодилася всупереч здоровому глузду, адже Джастін клявся й божився, що його бажання зробити паузу жодним чином не пов'язане з охотою зустрічатися з іншими.

— Бо ти казав, що не впораєшся, якщо тебе що-небудь відволікатиме під час турне. Бо ти казав, цитую, *інвестуєш у наше майбутнє*. Що коли ти та твоя група *станете знаменитими*, все це буде того варте.

Сама вона вважала, що в Джастіна звичайнісінький мандраж. Що мине трохи часу, і він неодмінно збагне, як добре було їм разом.

Якби вона знала, що він хоче розважитися, перш ніж вирушити в дорогу, вона б нізащо не погодилася на жодну розлуку.

— Добре. Хочеш знати правду? — він підвівся, ковдра впала, а з нею й залишки гідності. — А тобі ніколи не спадало на думку, що, можливо, те, що першою мені освідчилася дівчина, *а не я*, принизило мою чоловічу гідність? Га? Ти ніколи про це не думала?

Вона не мала ані часу, ані бажання замислюватися, як по-сексистськи це звучить.

— Що-що? Кажеш, що це через *мене*? Ти спиш з усіма підряд, щоб відновити чоловічу гідність? Сам собі доводиш, що й досі можеш?

— А це вже звучить як пастка. — Джастін уперся руками в голі стегна. — А якщо вже ми говоримо про пастки, то, знаєш, це саме те, що я відчував через тебе. Пастку. Пригніченість. Мені був потрібен простір, щоб зібрати все до купи. Можеш засуджувати мене.

Їй перехопило дихання, стиснуло легені.

— Ти кажеш, що це через мене.

Неймовірно.

— Я кажу, що нам не треба кидатися скляними будинками¹.

— Камінням, — сказала вона з острахом. — Це *каміння*, Джастіне.

— То що? — він усміхнувся. — Якщо кидатися скляними будинками, неодмінно зачепиш чиєсь каміння.

¹ Джастін неправильно вживає прислів'я, яке буквально перекладається так: «Ті, хто живуть у скляних будинках, не повинні кидатися камінням», що є відповідником українського: «Не рубай тієї гілки, на якій сидиш».

Він безсоромно підхопив долонями своє причандалля.

— Мое, скажімо.

Вона розтріпала пальцями волосся, скуйовдила кучері, на які витратила годину часу та чверть балончика лаку, а ще обпекла великий палець плойкою.

— Повірити не можу.

— Ти щось зблідла, — Джастін постукав долонею по диванній подушці. — Сядь!

У його вітальні висів слабкий запах сексу, мускусу й поту. Від цього їй аж у животі закрутило.

— Я не маю на це часу.

Вже за сорок хвилин вона мала бути на іншому кінці міста як запрошена зірка п'ятого за популярністю подкасту на *Spotify*. Цей подкаст, *Unhinged*¹, пропонував слухачам досить зневажливу, але життєву суміш порад і лайфстайл-контенту. Запрошення стати гостею подкасту було *абсолютно неймовірною* подією. От тільки тепер ця омріяна можливість більше нагадувала нічний кошмар, адже Трулі не просто просувала свою наступну книгу; вона вважала себе романтичною, вона була *такою* досвідченою, що погодилася дати поради щодо стосунків чотирьом мільйонам слухачів *Unhinged*.

Вона б посміялася над такою іронією долі, якби зараз їй не хотілося плакати.

— Тру, слухай, не треба так! — Джастін пішов за нею до кухні. — Ти ж знаєш, як я ненавиджу, коли ти така пасивно-агресивна і все таке...

Вона розглядала свій брелок, намагаючись збагнути, як легше відчепити його ключ.

— Слухай, Джастіне, як слід реагувати на те, що твій наречений тобі зраджує? Хочеш, щоб я була агресивно-агресивною? Га? Га?

¹ Очманілі.

— Таке звинувачення мене обурює.

— Звинувачення? — вона пирхнула, борючись із кільцем для ключів, яке намагалася розкрити силою пальців і силою волі. — Та я застукала тебе, коли твій стручок був у роті іншої дівчини. Там, звідки я родом, це називається зрадою.

— Це якщо забути, що в нас перерва, — він говорив повільно, ніби це вона не могла усвідомити всю серйозність цієї клятої ситуації. — Та навіть якби перерви не було, це, так би мовити, етична немоногамія¹.

Вона витріщилася на нього.

— Ти знущаєшся?

— Просто кажу, — Джастін знизав плечима. — Пошукай в інтернеті. *Етична немоногамія*.

— Ти думаєш, треба пошукати? А я думаю, що ти маєш піти під три чорти.

Він зітхнув.

— Навіщо ти так?

— Як — так? Як людина з принципами? Із самоповагою?

— Досить уже, — відповів він, — це ж можна виправити.

Теоретично можна, звісно. Багатьом парам доводилося переживати набагато гірші обставини, і багато хто виходив з них сильнішим, ніж будь-коли.

Але всі ці пари мали дещо спільне.

Вони всі хотіли це виправити.

А Трулі?

Трулі не хотіла.

Якби сьогодні вранці її запитали, чи кохає вона Джастіна, вона б заприсягнулася, що так. Беззаперечно. Небо

¹ Романтичні / сексуальні стосунки, у яких за згодою всіх сторін беруть участь більше двох людей.

було блакитним, трава — зеленою, а вона, Трулі Лівінгстон, збиралася провести решту життя з Джастіном Галлагером.

А тепер? Вона радше з'їсть миску власного волосся, ніж дозволить Джастіну торкнутися себе. Можливо, перехід від обожнювання до наростаючого розчарування та відвертого обурення був поступовим, але усвідомлення того, що їй байдуже, чи робити нові спроби, з'явилося раптово, наче клацнули перемикачем.

Нарешті ключ Джастіна відчепився від її брелока. Він важив, мабуть, унцію чи дві, але коли вона жбурнула його на кухонну стійку, їй здалося, що вона скинула декілька фунтів зайвої ваги.

— Хай щастить, Джастіне.

Вона розвернулася на п'ятах, попрямувала до дверей і запхала ноги в кросівки, не зважаючи на те, що язички застрягли всередині. Джастін наздогнав її в холі. Рушник для посуду, яким він прикрив пах, надавав його вигляду трохи скромності. Він узяв її старий ключ.

— А хто годуватиме мою рибку, мого півничка?

— Друге коло пекла, Лулу слухає.

— От лайно! А я думала, тебе вже підвищили.

Різкий, уривчастий сміх пролунав із динаміків, це сміялася найкраща подруга Трулі.

— Я ж певним чином належу до цього кола. Хтива і все таке.

Пречудово. Тепер вона до кінця дня мугикатиме якісь мелодії з шоу. Мама з татом пишалися б.

— Якщо дещо тобі скажу, обіцяєш, що в тебе не буде істерики?

Трулі заїхала на драйв-ін «Старбаксу» слідом за сріблястою «теслою».

— Хто, блін, у твоєму віці каже «істерика»? Я так не кажу. Навіть не впевнена, що моя мама вживала це слово. Бабуся — можливо, але ж вона старіша за єгипетські піраміди.

— Лулу.

— *Тру-тру?*

До біса.

— Я розірвала із Джастіном.

Запанувала тиша, достатньо довга, щоб узяти телефон з підставки та переконатися, що блютуз-зв'язок не перервався.

— Лу?

— Вибач, я тут. Просто шукаю правильні слова, щоб висловити своє щире співчуття, адже знаю, що ти була закохана в цю дупу з майонезом, але, *бляха-муха*, люба! Я ладна відкоркувати пляшку «Боллінджер Брют» і святкувати. — Лулу пирхнула. — І знаєш що? Саме тому я нічого не казала. А ти перервала мою думку, і тепер я замовкла на півслові. Не сердься.

— Дупа з майонезом? — Чорт. Як образа, то напрочуд влучна. — Можна я використаю це в книзі?

— Дозволю, — сказала Лулу, — але краще згадай мене в подяці.

— Можна подумати, ти там ще не оселилася назавжди.

Лулу замуркотіла від задоволення.

— Отже, ти не сердишся, що я порівняла твого колишнього з найогиднішим у світі соусом?

— Я знала, що він тобі не подобається, — вона відпустила гальмо, коли машина перед нею під'їхала до вікна замовлень, — ти була не дуже делікатною.

— Я намагалася! Визнай, за останні два роки я по-м'якшала десь відсотків на п'ятдесят.